

TAG DET SOM EN KVINDE MAND

De danske kvinder er mere til flirt end de danske mænd. Undertagen fredag og lørdag, da er sagen/manden en ganske anden. Alba Granizio, der er turistguide i København, tegner et portræt af den danske mand, set med italienske kvindeøjne

TEGNING: TOM WIKBORG
FOTO: LARS ANDREASEN

Mafia, pizza og cappuccino er stikord, som de fleste forbinder med Italien. Og omvendt? Hvad forbinder vi italienerne så med Danmark? Øl, kulde og frisindede kvinder – men fremfor alt iskolde mænd, som passer til klimaet.

Men når man selv lever i et andet land, ændres ens syn i forhold til de fordomme, man havde med hjemmefra. Efter at have boet i København i nogle år, føler jeg f.eks., at jeg må prøve at rette mit billede af den danske mand. Jeg synes nemlig slet ikke, at danske mænd er så kolde. Italienske mænd taler meget om sex, nogle gange så meget, at man får indtryk af, at de ikke interesserer sig for andet. Men deres megen snak er ikke tegn på, at de er særlig varmblodige. Jeg tror snarere, det er et udtryk for overfladiskhed. Danske mænd derimod, er mere seksuelt frigjorte, knap så overfladiske og føler ikke samme behov for at indvi vennerne i deres amourøse eventyr.

Om sommeren – navnlig i august – bliver København invaderet af italienske mænd. Målet er at vende

hjem til Italien og fortælle, at de har scoret en flot blondine med blå øjne. Når danske mænd holder ferie i Italien, lærer de for det meste ingen italienske kvinder at kende. Danskerne tager på ferie for at slappe af, nyde naturen og seværdighederne og drikke øl i fred og ro. Hvis en dansk mand falder for en italiensk kvinde under ferieopholdet, er han ofte for frygtløs og venter til den sidste dag før afrejsen med at spørge hende, om de skal gå ud sammen... måske det, hun havde gået og ventet på alle de andre dage!

Jeg har med min italienske baggrund været vant til at blive kurtiseret, og jeg har haft lidt svært ved at vænne mig til de tilbageholdende danske mænd. Dengang jeg lærte min gamle kæreste at kende, var det mig, der standsede ham på gaden og spurgte, hvor man kunne få en cappuccino. Han blev så fascineret af min direkte facon, at jeg tror, det næsten var grunden til, at han blev interesseret i mig.

I ugens løb, fra mandag til torsdag, når jeg går gennem Københavns gader, føler jeg mig nogle gange som en del

af gadeinventaret. Uanset hvor flot jeg er klædt på, er der ingen mænd, som lægger mærke til mig. Men det skifter fuldstændig, når vi kommer frem til fredag og lørdag aften. Pludselig føler jeg mig som en ny kvinde, for mændene, som nu er i godt humør over et glas øl, kurtiserer mig og smiler. Så er de rigtig interesserede. Og jeg suger varmen i den overfyldte bar fuld af glade mennesker til mig og føler mig pludselig som hjemme i Napoli. Ganske vist skal man nok ikke indgå nye venskaber eller finde den eneste ene på en bodega.

For nogle år siden i Italien stod jeg ved en telefonboks og var temmelig langt nede, fordi jeg ikke kunne få forbindelse. En ung, flot fyr så, at jeg var lidt desperat og sagde: »Det nytter ikke at ringe til mig. Jeg er ikke hjemme.« Det fik mig til at bryde ud i latter og bagefter tænkte jeg, at han da egentlig var en flink fyr. Sådan noget sker ikke tit i Danmark. Selv kan jeg ikke se noget galt i, at to mennesker (også uden at være fulde) uden videre begynder at tale sammen. Der kom ikke mere ud af mødet med fyren ved te-

lefonboksen, men jeg er alligevel glad for at have mødt ham.

Engang arbejdede jeg på Københavns Universitet, og det hændte, at nogle virkelig interessante fyre, som jeg bestemt ikke ville have haft noget imod at gå ud med, fandt vej til mit kontor. En dag tog netop han, der fik mit hjerte til at slå hurtigere, hver gang jeg så ham, mod til sig og sagde til mig: »Du er skøn!« Jeg svarede: »Mange tak« – og mere skete der ikke. Bagefter tænkte jeg: Hvis han synes, jeg er så skøn, hvorfor bad han så ikke om mit telefonnummer eller inviterede mig ud?

Jeg snakkede med en dansk veninde om det og hun sagde, at jeg skulle have svaret: »Du er også en sød fyr« eller noget i den stil, for at opmuntre ham til at gå videre. Da var det desværre for sent at tage tråden op. Men jeg opdagede, at forskellen mellem den italienske og den danske måde at kurtisere på er, at en italiensk mand, som er interesseret i en kvinde, gør alt for at erobre hende, uanset om han gør sig til grin undervejs. En italiener forventer et »nej« snarere end et »ja« og han er forberedt på, at kvinden vil lade ham lide, før hun eventuelt lader sig erobre.

En dansk mand derimod er bange for at tabe såvel tid som ansigt, og han er ikke indstillet på at lide for kærligheden, så hvis kvinden ikke opmuntrer ham, opgiver han. En italiensk mand, som kurtiserer en kvinde, kan blive virkelig irriterende i sin insisteren. En dansk mand bliver sjældent rigtig ertøvevindbydende. Mig til billedet hører måske, at den danske mand finder det lige så naturligt, at det kan være kvinden, som kurtiserer ham. Jeg synes næsten, jeg har set flere danske kvinder kurtisere mænd end omvendt. Og danske kvinder kan være som italienske mænd, hvis de vil have en mand.

Og så et rigtig ømt punkt: Danske mænd går ikke meget op i, hvordan de tager sig ud! Ofte tager de tøj på, som overhovedet ikke passer sammen, hverken i farverne

eller på anden måde.

Den danske mand er lidt af et naturvæsen. Hvis han ser godt ud, er det heldigt for ham. Men hvis naturen har været mindre gavmild, gør han intet for at rette op på det.

Italienske mænd er derimod meget forfængelige. De køber parfume og sørger for at følge moden. En smuk italiensk mand bliver helt guddommelig, og de knap så smukke søger i det mindste at tage sig bedst muligt ud.

Hvis en dansk mand alligevel har held til at lokke en pige med hjem, vil hun ofte opdage, at hans lejlighed er både indbydende og smukt møbleret.

En italiensk mand har for det meste slet ikke nogen lejlighed. Han bor hos sine forældre indtil en temmelig fremskredne alder, og hvis han har behov for at være alene med en kvinde, foregår det i hans bil! Den er så til gengæld udrustet med alle moderne bekvemmeligheder.

Alene det sidste burde måske være nok til at hægte de italienske mænd af.

Med den seksuelle revolution i 60'erne og 70'erne opnåede de skandinaviske kvinder frihed og uafhængighed i forhold til mændene.

Manden og kvinden er blevet ligestillede i en sådan grad, at det ikke altid er til at se, hvem der er manden, og hvem der er kvinden. Og man ser eksempelvis på, at danske mænd udvikler nostalgier efter gammeldags kvindelighed, hvilket måske får ham til at interessere sig for en italiensk kvinde. Omvendt ser man så også emanciperede danske kvinder forelske sig til op over begge ører i en siciliansk macho-prototyp.

Selv værmer jeg om min kvindelighed og min naturlige stolthed over at være kvinde. Men jeg er fascineret af dig, du danske mand. De gange, jeg har lært dig bedre at kende, har jeg opdaget, at der bag det ydre panser befinder sig en dejlig person. Du vogter over dine følelser og er i det hele taget lovlig reserveret, men når du løsner op, bliver jeg overrasket over, hvor megen varme du har at give.